

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Cob/36/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119212506
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Štrkolcová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7119212506.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Natálie Štrkolcovej a členov senátu JUDr. Igora Ragana a JUDr. Ondreja Hvišča, PhD., v spore žalobcu: Poľnohospodárske družstvo VINOHRADY Choňkovce, 072 63 Choňkovce 250, IČO: 00 197 271, zastúpeného JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou so sídlom Čajakova 5, 040 01 Košice, IČO: 31 303 064, proti žalovanému: Východoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, zastúpenému KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., Apollo Business Center II, blok A, Prievozská 4, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 51 003 848, o zaplatenie 17.594,56 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti výroku II. uznesenia Mestského súdu Košice, č. k. 32Cb/102/2019-509 zo dňa 8. novembra 2023, takto

rozhodol:

I. M e n í uznesenie Mestského súdu Košice, č. k. 32Cb/102/2019-509 zo dňa 8. novembra 2023 vo výroku II. tak, že žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým uznesením vo výroku I. konanie zastavil a vo výroku II. nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca v žalobe navrhol, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 17.594,56 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 25.11.2015 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur a nahradiť žalobcovi trovy konania. V žalobe uviedol, že na základe zmluvy o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku č. OZE_169_2011_15_VSE a ustanovení zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o OZE“) mu vznikol nárok na doplatok za vyrobenú a dodanú elektrinu za október 2015 vo výške 17.594,56 eur. Žalovaný mu tento doplatok v lehote splatnosti neuhradil, a to napriek tomu, že žalobca si splnil všetky povinnosti uložené mu zákonom o OZE včas, a to aj notifikačnú povinnosť, ktorú vykonal doručením Oznámenia o uplatnení podpory vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny (ďalej len „Oznámenie“).

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Argumentoval, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok na vyplatenie doplatku na skutočné množstvo elektriny vyrobenej za rok 2015 v zmysle ustanovení zákona OZE, najmä však včasné splnenie notifikačnej povinnosti podľa ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE, keď do 15.8.2014 nedoručil Oznámenie priamo žalovanému do jeho dispozičnej sféry.

3. Súd prvej inštancie poukázal, že nakoľko otázkou podstatného významu pre rozhodnutie v spore (včasné plnenie oznamovacej povinnosti – pozn. odvolacieho súdu) sa v priebehu konania zaoberal dovolací súd pri rozhodovaní o dovolaní v skutkovo a právne obdobnej veci medzi totožnými sporovými

stranami, ktorá bola v prvej inštancii prejednaná a rozhodnutá Okresným súdom Košice I v konaní sp. zn. 27Cb/149/2015, uznesením č. k. 32Cb/102/2019-318 zo dňa 27. júla 2020, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/136/2020-400 zo dňa 17. marca 2021, prerušil konanie do právoplatného skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky v právnej veci vedenej pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 27Cb/149/2015.

4. Po právoplatnom skončení vyššie označeného dovolacieho konania vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť, navrhol konanie zastaviť a v súlade s § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) žiadnej zo strán nepriznať nárok na náhradu trov konania. Tvrdil že pri rozhodovaní o trovách konania je potrebné zohľadniť najmä vývoj právneho názoru súdov z pohľadu zmien zákona o OZE a s nimi súvisiacej polemiky ohľadom ustálenia lehoty na splnenie notifikačnej povinnosti z pohľadu jej charakteru (procesnoprávna alebo hmotnoprávna lehota). Dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému vzhľadom na žalobcu v tom, že i keď procesne zaviniť zastavenie konania, svoj nárok si uplatnil v zmysle zásady „práva patria bdelym“ a až vývoj a ustálenie právneho názoru na charakter lehoty uvedenej v ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE súdnymi rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. júla 2019, sp. zn. 1Obdo/18/2019; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/18/2019; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. apríla 2019, sp. zn. 1Obdo/25/2019) ustálil, že žaloba sa z dôvodu procesnej núdze (tvrdenie proti tvrdeniu a nemožnosť hodnoverne preukázať tvrdenú skutočnosť vzhľadom na odstup času a vnútorné predpisy poštového prepravcu) javí ako nedôvodná. Dôvodil, že ust. § 257 CSP má slúžiť aj k odstráneniu neprimeranej tvrdosti zákona a na dosiahnutie určitej spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie a výsledok konania, pričom je vhodné a potrebné zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu tak, aby bolo možné za použitia všeobecných podmienok ustanovených zákonom pri použití sudcovskej úvahy a tvorby práva reagovať na rozmanitosť života. Žalobca poukázal, že vzhľadom na genézu a vývoj právneho názoru aj so zásahmi zákonodarcu do ustanovení zákona o OZE nezaviniť priamo zastavenie konania a aplikáciou ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania sa aspoň čiastočne odstráni tvrdosť zákona o OZE a zníži jeho dopad na ekonomickú činnosť žalobcu.

5. Žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil. Odmietol ale aplikáciu ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, keď tvrdil, že je potrebné vychádzať zo zásady procesného zavinenia na zastavení konania a úspechu strany sporu v konaní (§ 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP). Mal za to, že späťvzatie žaloby je motivované výlučne pohnútkami žalobcu a dôvodmi na jeho strane, kedy si žalobca v priebehu konania aj s poukazom na už ustálenú rozhodovaciu prax uvedomil, že žaloba je nedôvodná, preto procesne zaviniť zastavenie konania. Žalovaný poukázal, že v obdobných sporoch bolo súdmi opakovane konštatované neunesenie dôkazného bremena žalobcu na preukázanie splnenia notifikačnej povinnosti voči žalovanému. Na základe uvedeného dôvodil, že mu prináleží nárok na náhradu trov konania.

6. Súd prvej inštancie poukázal, že z obsahu spisu vyplýva, že vo veci sa nekonalo pojednávanie ani predbežné prejednanie sporu, preto súhlas žalovaného so späťvzatím žaloby nebol nutný.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa §§ 144, 145 ods. 1; 146 ods. 1; 251; 252; 256 ods. 1; 257; 262 ods. 1 CSP, ktoré upravujú späťvzatie žaloby, zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby, nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby, vymedzenie trov konania, trovy zavinené stranami, dôvody hodné osobitného zreteľa a rozhodovanie o náhrade trov konania.

8. Súd prvej inštancie s poukazom na späťvzatie žaloby konanie podľa 145 ods. 1 CSP výrokom I. napadnutého rozhodnutia zastavil. Ďalej uviedol, že uznesením o zastavení konania sa konanie končí, i keď bez meritórneho rozhodnutia v spore, a súd je povinný v ňom aj bez návrhu rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania. V zmysle § 256 ods. 1 CSP súd primárne skúma procesné zavinenie strany sporu na zastavení konania, teda dôvody a pohnútky žalobcu smerujúce k späťvzatiu žaloby. Zo zásady, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie, ale existuje výnimka, kedy podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery strán sporu (nielen tej strany, ktorú by v zmysle všeobecných ustanovení zaťažila povinnosť nahradiť trovy konania,

ale aj tej strany sporu, ktorej by výnimočným nepriznaním nároku na náhradu trov konania bola dotknutá majetková sféra) a všíma si aj okolnosti, ktoré stranu viedli k uplatneniu nároku na súde a postoj strán v konaní.

9. Za nesporné v danom prípade súd prvej inštancie považoval, že (i) nárok si uplatnil výrobca elektriny z obnoviteľných zdrojov proti distribučnej spoločnosti, ako reakciu na nesplnenie zmluvných a zákonných povinností v konkrétnom mesiaci roku 2015, že (ii) novelou zákona o OZE došlo k zmene povinností výrobcov energie z obnoviteľných zdrojov voči distribučným spoločnostiam a Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „ÚRSO“), a že (iii) nebol ustálený právny názor na charakter lehoty (do 15.8.) pre notifikačnú povinnosť uvedenú v zákone o OZE z pohľadu jej splnenia voči ÚRSO a aj voči distribučným spoločnostiam.

10. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v čase podania žaloby nemohol mať vedomosť o rozhodnutí dovolacieho súdu vo veci, ktorá bola v prvej inštancii prejednaná pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 27Cb/149/2015, ktorým rozhodnutím dovolacieho súdu došlo k zmene doterajšieho právneho názoru ohľadom posúdenia charakteru lehoty uvádzanej v zákone o OZE. Argumentoval, že o zmene vývoja právneho názoru na danú problematiku sa žalobca dozvedel najskôr doručením rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 4Obdo/90/2020 zo dňa 30. novembra 2023 (konanie v prvej inštancii vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 27Cb/149/2015 - pozn. odvolacieho súdu). Následne učinil kroky smerujúce k zmierlivému riešeniu sporu, avšak bezvýsledne a preto sa z dôvodu zmeny a vývoja právneho názoru rozhodol vziať žalobu späť. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že nemožno zhodnotiť konanie žalobcu tak, že vzal žalobu späť bez uvedenia dôvodu, resp. bez vážneho dôvodu.

11. Zároveň aj z dôvodu existencie množstva súdnych sporov prebiehajúcich medzi totožnými stranami sporu (žalobca si nárok z každého mesiaca roku 2015 uplatnil samostatnou žalobou), súd prvej inštancie posúdil porovnaním majetkových a iných pomerov strán sporu (aj z pohľadu ich postavenia na trhu) existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa tak, že žalobca je podnikateľský subjekt, ktorému aj minimálny zásah do jeho ekonomickej sféry je spôsobilý navodiť ohrozenie jeho podnikania, pričom tento ekonomický zásah je spôsobený už aj zánikom nároku na doplatok v zmysle ustanovení zákona o OZE na rok 2015 v zmysle ustáleného právneho názoru vysloveného vyššími súdnymi autoritami. Naproti tomu žalovaný je spoločnosť s pravidelne dosahujúcim príjmom, ktorému vzhľadom na predmet jeho podnikania, dlhodobé podnikateľské aktivity v oblasti energetiky a ustáleným viac menej monopolným postavením, nepriznanie nároku na náhradu trov konania nespôsobí žiadne výrazné zhoršenie jeho ekonomickej situácie. Uvedené porovnanie možno podľa súdu prvej inštancie tiež považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania.

12. Súd prvej inštancie preto vzhľadom na vyššie uvedené vo výroku II. napadnutého uznesenia rozhodol, že z dôvodov hodných zreteľa ani jednej strane sporu v zmysle ust. § 257 CSP nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

13. Proti výroku II. uznesenia súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalovanému prizná proti žalobcovi náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu a uplatnil si aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

14. Žalovaný v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania nesprávne aplikoval ust. § 257 CSP namiesto zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie obsiahnutej v ust. § 256 ods. 1 CSP. Dôvodil, že § 257 CSP v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov aj právnej teórie slúži výlučne na riešenie výnimočnej situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil.

15. Žalovaný poukázal, že súd prvej inštancie primárne za dôvod hodný osobitného zreteľa označil zmenu judikatúry v neprospech žalobcu. Dôvodil, že právne otázky týkajúce sa plnenia zákonnej povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE ako aj zákonnej sankcie pre prípad jej nesplnenia v zmysle § 4 ods. 3 zákona o OZE, boli predmetom množstva súdnych sporov vedených na súdoch v Slovenskej republike, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom výsledkom týchto konaní je skutočnosť, že žalobca si svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE voči žalovanému riadne a včas nesplnil.

16. Zároveň žalovaný súdu prvej inštancie vytýkal, že rovnako nesprávne konštatoval, že novelou zákona o OZE došlo k zmene povinností výrobcov energie z obnoviteľných zdrojov voči distribučným spoločnostiam a ÚRSO. Žalovaný uviedol, že povinnosti obsiahnuté v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE, ktoré si žalobca proti žalovanému nesplnil, neboli vôbec nové, ale tieto boli súčasťou platnej právnej úpravy od roku 2010, od ktorého momentu boli všetci výrobcovia vrátane žalobcu povinní si tieto povinnosti riadne a včas plniť. Uvedenú skutočnosť konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015.

17. Za nesprávny žalovaný označil aj záver súdu prvej inštancie, že v čase podania žaloby nebol ustálený právny názor na charakter lehoty (do 15.8.) pre notifikačnú povinnosť uvedenú v zákone o OZE z pohľadu jej splnenia voči ÚRSO a aj voči distribučným spoločnostiam a tiež konštatovanie, že žalobca v čase podania žaloby údajne nemohol mať vedomosť o rozhodnutí dovolacieho súdu, ktorým došlo k zmene doterajšieho právneho názoru ohľadom posúdenia charakteru lehoty uvádzanej v zákone o OZE (hmotnoprávna lehota) so súčasným tvrdením, že o zmene vývoja právneho názoru na danú problematiku (vznik nároku na podporu formou doplatku z pohľadu včasného splnenia notifikačnej povinnosti najneskôr 15.8. preukázaním doručenia Oznámenia do dispozičnej sféry žalovaného) sa žalobca mohol dozvedieť najskôr až odo dňa doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 4Obdo/90/2020 zo dňa 30. novembra 2023. Poukázal, že riešenie relevantných právnych otázok v čase podania žaloby vyplývalo z platnej právnej úpravy (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a aj z existujúcej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít týkajúcej sa účinnosti a doručovania jednostranných právnych úkonov voči neprítomnej osobe (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. januára 2011, sp. zn. 5 Cdo/129/2010 /R 27/2011/). Žalobca teda nemusel čakať práve na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obdo/90/2020 a sp. zn. 2Obdo/7/2021, lebo tieto nevyslovili žiadne nové doposiaľ Najvyšší súdom Slovenskej republiky nevyslovené právne názory, ale len potvrdili jeho dovtedajšiu existujúcu ustálenú rozhodovaciu prax.

18. Ďalej žalovaný v odvolaní argumentoval, že použitie § 257 CSP neodôvodňuje podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov a právnej teórie ani fakt, že strana sporu nie je solventná, alebo že zárobková a majetková situácia strany sporu, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Uzavrel, že skutočnosť, že strana sporu dosahuje pri výkone svojej podnikateľskej činnosti horšie výsledky než druhá strana sporu, nie je sama osebe spôsobilým dôvodom na nepriznanie nároku na náhradu trov konania úspešnej strane sporu.

19. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdiť ako vecne správne. Dôvodil, že súd prvej inštancie sa správne zaoberal aplikáciou ust. § 257 CSP. Okolnosti hodné osobitného zreteľa videl žalobca v tom, že z judikatórnej činnosti súdov je známe, že výrobcovia energie boli zmenou zákona o OZE dotknutí na svojich právach pri zasielaní notifikačných povinností, čo viedlo k značným zásahom do ich práv. Táto problematika spôsobila veľmi značnú debatu vo vzťahu k uplatňovaniu procesnoprávných a hmotnoprávných lehôt, pričom samotný zákonodarca spôsobil uvedený problém spočívajúci vo výklade zákona, čo viedlo k neistote podnikateľských subjektov. Mal za to, že nemôže byť na jeho škodu, ak sám zákonodarca spôsobí chaos pri tvorbe právnych noriem, ktorých výklad je natoľko komplikovaný, že spôsobuje zásah do práv jednotlivcov.

20. Žalobca poukázal, že podľa dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.6.2016, účelom ust. § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva súdu. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami

uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

21. S poukazom na vyššie uvedené dôvody mal žalobca za to, že sú splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Navyše dodal, že porovnaním finančnej situácie oboch strán sporu a ekonomického dopadu na sporové strany a ich reálne fungovanie, možno dospieť k záveru, že je tu daný dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania. Poukázal, že z finančného reportu žalovaného vyplýva, že jeho tržby v roku 2022 boli vo výške 236.600.000 eur a jeho čistý zisk bol vo výške 28.655.000 eur.

22. Žalovaný v odvolacej replike zotrval na svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní.

23. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou a proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

24. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

25. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

26. Vychádzajúc z obsahu § 256 ods. 1 CSP platí, že pokiaľ niektorá zo strán sporu zaviní zastavenie konania, tak súd proti nej prizná právo na náhradu trov konania protistrane. Ustanovenie § 257 CSP však umožňuje súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

27. Dôvody, ktoré by umožňovali aplikáciu ust. § 257 CSP na rozhodnutie o trovách konania, nie sú špeciálne upravené a v zásade je táto problematika ponechaná na voľnú úvahu súdu.

28. Odvolací súd poukazuje, že je zrejmé, že zastavenie konania zavinil žalobca a to tým, že žalobu vzal späť. Za tejto procesnej situácie podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia (§ 256 ods. 1 CSP) je namieste, aby súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť nahradit' žalovanému trovy konania. Tento záver však platí, len pokiaľ vo veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP).

29. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o náhrade trov konania uzavrel, že vo veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (odvolacím súdom zhrnuté v odsekoch 9. až 11. tohto uznesenia). Odvolací súd po preskúmaní týchto dôvodov dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodmi, ktoré by vo veci rozhodovania o náhrade trov konania bolo možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa.

30. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si žalobou uplatnil ako výrobca elektriny s právom na podporu v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) zákona o OZE zákonný nárok na doplatok s odôvodnením, že si splnil všetky povinnosti vyplývajúce zo zákona. Základnou spornou otázkou v predmetnom konaní bolo splnenie si zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE vo vzťahu k výrobným zariadeniam žalobcu a v tejto súvislosti výklad lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, čo je nevyhnutné pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobcom voči žalovanému, pretože podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE je žalobca ako výrobca elektriny s právom na podporu povinný ÚRSO a žalovanému, ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy oznámiť uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. a) a c) zákona o OZE, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok.

31. Súd prvej inštancie konštatoval, že dôvodom hodným osobitného zreteľa je, že žalobca po podaní žaloby zistil v dôsledku vývoja rozhodovacej praxe nedôvodnosť svojho nároku. Argumentoval pritom, že žalobca v čase podania žaloby nemohol mať vedomosť o rozhodnutí dovolacieho súdu vo veci, ktorá bola v prvej inštancii prejednaná a rozhodnutá pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 27Cb/149/2015, ktorým rozhodnutím dovolacieho súdu došlo k zmene doterajšieho právneho názoru

ohľadom posúdenia charakteru lehoty uvádzanej v zákone o OZE. Dôvodil, že o zmene vývoja právneho názoru na danú problematiku sa žalobca dozvedel najskôr doručením rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 4Obdo/90/2020 zo dňa 30. novembra 2023.

32. Odvolací súd si je vedomý v minulosti odlišnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov a medzi nimi aj Krajského súdu v Košiciach v obdobných sporoch, ktorých bolo značné množstvo, no napriek tomu so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v predchádzajúcom odseku nemožno súhlasiť. Odvolací súd poukazuje, že relevantnou otázkou v tomto konaní bolo splnenie si zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE vo vzťahu k výrobným zariadeniam žalobcu a v tejto súvislosti výklad lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE. V čase podania žaloby (29.10.2019) bola už rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít v tejto otázke ustálená (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/18/2018 zo dňa 27. augusta 2019). Preto je potrebné prisvedčiť žalovanému, že žalobca nemusel čakať práve na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obdo/90/2020 a sp. zn. 2Obdo/7/2021, lebo tieto nevyslovili žiadne nové doposiaľ Najvyšší súdom Slovenskej republiky nevyslovené právne názory, ale len potvrdili jeho dovtedajšiu existujúcu ustálenú rozhodovaciu prax.

33. Rovnako ani skutočnosť, že žalobca po zistení neopodstatnenosti žaloby vzal svoju žalobu späť, nie je možné považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Akceptácia takéhoto záveru nie je v súlade so základnými princípmi Civilného sporového konania (právo na spravodlivý proces - článok 2 CSP) a priamo popiera význam ustanovenia § 256 ods. 1 CSP. Prijatím takéhoto stanoviska by každé späťvzatie nedôvodnej žaloby bolo možné považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, čo by v konečnom dôsledku ohľadom trov konania malo podľa § 257 CSP spôsobiť nepriznanie náhrady trov konania žalovanému. Nie je možné považovať za spravodlivý proces stav, keď by žalovaná strana mohla byť vystavovaná nedôvodným žalobám bez toho, aby žalobca niesol procesnú zodpovednosť za svoje konanie v podobe jeho povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré žalovanému podaním neoprávnenej žaloby spôsobil a to ani za situácie, že žalovaný je úspešný finančne dostatočne zabezpečený podnikateľský subjekt. V tejto súvislosti zároveň odvolací súd dodáva, že ust. § 257 CSP neslúži k zmierňovaniu majetkových pomerov medzi sporovými stranami, ale k riešeniu situácie, v ktorej by nebolo spravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje práva získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní vynaložil.

34. Z vyššie uvedených dôvodov preto dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a uznesenie súdu prvej inštancie v súlade s § 388 CSP zmenil vo výroku II. tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ust. § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo

jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).